UN SECRET
ALEJANDRO PALOMAS
fanbooks

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *Un secreto*
© del text i de les il·lustracions d'interior: Alejandro Palomas, 2019
Il·lustració de la coberta: © Catrin Welz-Stein
Fotografia de l'autor: © Xavier Torres-Bacchetta
© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta
ISBN: 978-84-17515-24-9
Dipòsit legal: B. 3.277-2019
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

EL PRINCIPI D'ALGUNES COSES

Guillem

TOT VA COMENÇAR amb la redacció de la Nàzia.

Quan la senyoreta Sònia va entrar a última hora i va veure que el Miquel Escobar i la Laura Salas s'estaven barallant perquè tots dos volien seure al costat de la finestra, es va posar molt seriosa i va treure una mica d'aire pel nas.

—Com que és el primer dia de classe, dedicareu l'hora a explicar-me què heu fet durant les vacances de Nadal —va dir molt seriosa. També va aixecar la mà i el dit molt ràpid, així, apuntant al cel—. Per escrit. Vull la redacció per escrit. I amb boli.

—Ostres, senyo, sempre el mateix. És que com que són tan curtes no tenim temps de fer res —van dir els bessons Rosón, que moltes vegades parlen alhora, i la Gemma Piñol es va ficar la mà per sota la faldilla, va estirar la goma de les calces i es va sentir «txas», i ja està.

A mi les redaccions no m'agraden gaire perquè no em surten gaire bé, però aquest any les vacances de Nadal han sigut una mica estranyes i tenia moltes coses per explicar. El primer és que ara la Nàzia viu amb nosaltres. És com si els reis m'haguessin portat una germana, però millor, perquè no és una germaneta petita d'aquelles que arriben al

cap d'uns anys i ploren tota la nit perquè tenen caca i gana i són bebès. La Nàzia té nou anys com jo i és la meva amiga, i quan la setmana passada vam estar sopant a la pizzeria, el tiet Enric, que és el germà del papa, va dir que això no passava mai, que era com guanyar la loteria, perquè «germans que de grans es fan amics, pot ser, però amics que es fan germans, això sí que no. Mai».

—Acabarem deu minuts abans que soni el timbre perquè algú surti a llegir la redacció a la pissarra —va dir la senyo. Després es va acostar a la seva taula, que està posada sobre la tarima de fusta perquè així és més important—. I comptarà per a la nota, així que estigueu atents.

Vaig agafar la llibreta de seguida i em vaig posar a escriure. M'havia de recordar de tantes coses que segur que me n'oblidaria alguna i després ja no podria corregir-ho. És que si són amb boli, la senyoreta Sònia no ens deixa ratllar, però si és un dictat, sí. I vaig acabar gairebé el primer perquè quan vaig posar «FI» les úniques que ja no escrivien eren la Nàzia i la nena nova que no deia res perquè com que era nova s'asseia a primera fila i, esclar, no coneixia ningú. És que potser era tímida.

Mentre esperava que els altres acabessin, em vaig adormir una mica. A última hora em toca el sol a l'esquena, i com que m'assec al costat del radiador, s'hi està calentet i m'agafa son, però quan ja havia abaixat el cap perquè no se'm notés, la senyoreta Sònia es va aixecar de la cadira gran.

—Molt bé, nens. —Va agafar la llista de la classe amb els

noms on posa les notes i va dir—: Guillem, pots sortir a la pissarra i llegir-nos la teva redacció?

I bé. És que quan la senyo diu «pots» és sempre que sí, perquè si és que no has de sortir igualment.

I hi vaig anar.

REDACCIÓ: Les meves vacances de Nadal

El papa diu que quan menys t'ho esperes passen coses, algunes de bones i altres així així, i que el millor és entomar-les com venen. I també diu: «Al mal temps bona cara», que és com dir «Plou, però què hi farem», però en persona gran. El dia de Nadal vam menjar junts el papa, la Nàzia i jo, i quan va arribar l'hora del torró ell es va posar molt seriós i va dir alguna cosa important però de seguida se li va quedar la veu ronca, es va aixecar molt ràpid i es va ficar a la cuina. Va tornar al cap d'una estona amb els ulls vermells i els cabells una mica mullats. Després va engegar la tele i ja no va tornar a parlar. Jo crec que es posa així, com estrany però en trist, per tot el que va passar amb la mama abans de les vacances, i em sembla que encara no està curat, tot i que potser sí. Tant de bo.

El que va passar el trimestre passat és que jo cada dijous anava a la caseta que és al costat de la reixa de l'escola per veure la Maria, que és l'orientadora de l'escola i s'assembla molt a la Mary Poppins però sense cantar i sense sabatotes dures, i que fa una cosa que es diu teràpia per curar perquè és maga. La Maria em feia dibuixar i em preguntava coses sobre el papa i la mama i sobre casa meva, com de detectius de la sèrie america-

na dels morts de Miami que fan a la tele, i bé, jo no sé com s'ho va fer, però al final ja no em faig pipí al llit i al papa li és igual si no jugo a rugbi i fins i tot m'ha apuntat a l'acadèmia de la plaça on tot són nenes perquè aprengui a ballar com el Billy Elliot però d'aquí. Jo sé que la Maria és la Mary Poppins encara que no ho digui. Però és que la Mary Poppins no ho diu mai, si no ja no seria la Mary Poppins i no podria fer conjurs, per això no diu res. El millor de tot és que el papa ja no plora a la nit quan creu que no el veig i de vegades fins i tot riu una mica i diu que començarà a buscar feina per no estar tan trist. És que fa un any la mama va desaparèixer al mar quan l'avió on treballava va caure a l'aigua perquè era hostessa i ara viu amb els sirens i per això no em pot enviar cartes ni correus de l'ordinador.

Trobo molt a faltar la mama. Fins a l'infinit i l'inframón, que és tota l'estona.

Però el papa més, més que ningú que jo conegui, perquè estaven casats encara que no portessin anells.

Abans de Nadal també van passar altres coses grosses: la Nàzia, que és la meva amiga i seu al meu costat a classe, va estar a punt d'anar-se'n al seu país amb els seus pares i el seu germà Rafiq. Crec que anaven a fer alguna cosa molt dolenta, més o menys com d'espies i lladres, però no sé què és perquè no m'ho han explicat. El seu país es diu Pakistan i la Nàzia diu que és molt gran perquè allà són molts i si no no hi cabrien. Al final, quan ja anaven cap a l'aeroport, la policia va arribar al supermercat on vivien, que és a sota de casa meva, i se'ls va emportar en dos cotxes amb sirena i tot i els va ficar a la presó perquè vagin a veure el jutge. I ara estan tancats en unes masmorres i potser ja

no en surten mai perquè han d'anar a Alcatraz i bé. Però la Nàzia no. Ella els ha d'esperar a fora, per això ara viu amb el papa i amb mi. El papa em va explicar que seria per un temps, o sigui que ara la Nàzia és quasi com la meva germana, però no per sempre, només fins que el jutge es posi la perruca blanca de tirabuixons i piqui amb la maça i digui «oooordre a la sala». El papa m'ha dit que la Nàzia està en una cosa que es diu «acollida», que és com dir que amb nosaltres no li pot passar res, perquè si estàs acollit no passes fred ni gana i ja està.

Doncs resulta que hem passat les vacances tots tres junts a casa i de vegades és estrany, perquè abans hi havia la mama i era diferent. És que la Nàzia és una nena i no està casada amb el papa, i dorm a l'estudi de l'ordinador que ara és la seva habitació, i com que quan va venir no portava maleta, perquè se l'havien quedat a la caserna, vam haver d'anar amb la Maria a comprar-li roba i sabates i un raspall de dents i més coses que ara no recordo.

I em sembla que ja està. Bé, no: el primer dia que la Nàzia va dormir a casa, quan anàvem al llit, em va demanar que la pentinés, tot i que també va dir que no sabia si es podia, perquè abans ho feia la seva mare, però com que la seva mare no hi era i amb el papa li feia vergonya, doncs potser no passava res si la pentinava jo. Llavors es va treure el mocador i tenia una cabellera negra tan llarga que li arribava fins als pantalons, com la nena bruixa presonera del conte de la madrastra que la tanca a la torre perquè no es casi mai, però en fosc i sense bosc. I com que tenia tant de cabell, al final va haver d'enfilar-se a un tamboret una estona perquè jo no arribava a la part de baix. I des-

prés va dir: «Potser també em pots fer una trena o dues? És que, si no, no puc dormir».

Ara sí que ja està.

FI

—Molt bé, Guillem —va dir la senyo, i va somriure així, sense ensenyar les dents ni res, perquè potser té càries i per això porta els ferros com de cavall—. Deixa-la aquí, damunt la taula. —Després va tornar a agafar la llista de les notes i va dir molt fluixet «mm, mm» i llavors va mirar una estona llarga com si hagués perdut alguna cosa i la busqués per la classe fins que al final va tancar els ulls—. Nàzia —va dir—. Ens pots llegir la teva?

La Nàzia es va aixecar molt a poc a poc, va arribar a la pissarra, va obrir la llibreta i llavors va abaixar el cap. Quan semblava que començava a llegir, va tancar la llibreta i em va mirar així, com quan vol dir alguna cosa però també no vol dir-la perquè potser és un secret i llavors millor que no.

La senyo, que estava asseguda a la seva taula gran, va posar les celles juntes i també va fer «xxt, xxt» amb la llengua, com si tingués un tros de pernil ficat al forat del queixal petit.

—Nàzia, passa res? —va preguntar, tornant a separar les celles.

La Nàzia la va mirar a poc a poquet. Després també va mirar a terra i va dir:

—És que… no puc.

La senyo va posar una cella així, cap amunt, i després l'altra.

—No pots?

La Nàzia va fer que no amb el cap, però com que la senyo potser no l'havia vist bé, també ho va dir en veu alta.

—No.

—Per què?

L'Elena Ros es va tapar la boca amb les mans i va riure una mica, però no gaire perquè en aquell moment va sonar el timbre i llavors els bessons Rosón es van aixecar de cop, arrossegant les cadires, i li van enganxar els dits a l'angle de la taula a l'Anna Márquez, que va deixar anar un crit i també l'estoig de llauna de Hello Kitty, i la senyo de seguida va aixecar la mà molt amunt i també el dit, i va dir molt seriosa:

—Nens, que ningú se'n vagi sense deixar-me la llibreta, sisplau. —Després va mirar la Nàzia—: La pots deixar aquí, Nàzia.

I ja està.